

ჩა სოვანე აქროპირი

შლისა მისთჳს, რომელსა იხვალა ხატი შასხოვარმან მან წმილასა მთასა ღაბორსა*

რწყინვალე არს ჩუენდა კრებად 10
ესე დლისაჲ ამის, საყუარელნო;
ბრწყინვალე არს დღესასწაული
ჭეშმარიტისაჲ ამის ტალავრო-
ბისაჲ უფროსს ძუელისაჲ მის; ბრწყინვალე არს
კარავი ესე ჩუენი უფროსს პირველისა მის; არა
ფურცელთაგან ხეთაჲსა შექმნულ არს, რო-
მელთა წარმავალი საჭმელი გამოაქუს, არამედ
საღმრთოთაგან წესთა შემკულ არს, რომელსა
სულიერი და წარუვალაი საზრდელი აქუს; არა
სანუთროჲ ტალავარი არს, არამედ საუკუნოჲ
კარავი არს, რომელი მოუკლებელ არს მკვ-
დრთაგან; არა თუ ცეცხლითა განილევის,
არამედ მადლითა განმტკიცების, რომლი-
სათჳს იტყჳს წინანარმეტყუელი: «**აფალო**, ვინ
დაეშწნოს კარავსა შენსა?» (ფს.14,1)

ღადარი არს სამეუფოჲ და სკლესიაჲ იმრ-
თისა ცხოველისაჲ, სუეტი და სიმტკიცე ჭეშ-
მარიტებისაჲ, რომელსა შინა ვდღესასწაუ-
ლობთ დღესასწაულსა სიხარულისაჲსა და
მიუთხრობთ საკრველებათა აფლისათა.

შლეს ღაბორი ცათა მობაძავ იქმნების,
რამეთუ ჰხედავს დიდებასა ჰემოქმედისა თჳ-
სისაჲსა, შეიმკვების ღრუბლითა ნათლისაჲთა
და იხარებს ჴმითა შამისაჲთა.

შლეს შოსე შჯულის მდებელი გვრგვონსან 35
იქმნების წამებითა შამისაჲთა, რამეთუ რომ-
ლისათჳს წინა-აუნყა **სრაელსა**, ვითარმედ:
«წინანარმეტყუელი აღგიდგინოს თქუენ იმ-
ერთმან ძმათაგან თქუენთა, ვითარცა-ესე
მე, მისი ისმინეთ» (2 სჯ.18,15). წმას დაამტკი-
ცებს შამად და იტყჳს: «ეგე არს ძე ჩემი
საყუარელი, ჴომელი შე სათნო-ვიყავ; შაგ-
ისი ისმინეთ» (მთ.17,5; მრკ.9,7; ლუკ.9,35). ჴგი
იტყოდა, ვითარცა მომავალისაჲსა, ვითარმედ:
«**შისი ისმინეთ**», ესე იგი არს, ოდეს მოვიდესო. 45
ჴოლო ესე უწამებს, ვითარცა თანა-მდგომარე-
სა, ვითარმედ: «**შაგისი ისმინეთ**», ესე იგი არს,
რომელი მოვიდა და თქუენ შორის დგას.

შლეს **სლიაცა**, ეტლი იგი **სრაელისაჲ** და
მჯედარი მისი ფრიად იხარებს, რამეთუ ჴომელ-
მან-იგი ჴორციითა საკრველთა საყოფელთა
შინა დაჰმარხა, იხილა ჴგი ჴორც-შესნმული
ჭეშმარიტად, და ჴომელმან-იგი უკუდავებისა
ხე უჩუენა, იხილა ჴგი ვნებად ნებსით მოს-
რული. შლეს თავნი იგი მონაფეთანი უფროსს
აღმაღლებიან, რამეთუ იხილეს მიუწუდომე-
ლი კაცთმოყუარებაჲ.

აკუეთუ ქუეყანისა მეუფემან უშინაგანცს-
თა მსახურთა თჳსთა აუნყის საიდუმლოჲ ღჳსი
და უხარინ, რამეთუ ღირს იქმნეს ცნობად
საიდუმლოსა აფლისა თჳსისაჲსა, რავდენ უფ-
როსს **სეტრე** და მის თანანი იგი, რომელთა
ზეცისა შეუფემან უჩუენა გამოუთქუმელი იგი
ხილვაჲ, რომლისა ქერაბინთაცა შეუძლებელ
არს თუალთა შედგამად! რამეთუ უფროსსცა
მათსა ღირს იქმნეს ესენი: იგინი საყდართა
ქუეშე ეტლის-თუალედთა იფარვიან და არა-
ვის უთხრობენ დიდებასა მისსა, ხოლო ესენი
არა ხოლო თუ თუალით ხილვაჲ, არამედ ჴე-
ლითაცა მსახურებად და უფროსლა ყოველ-
თა კიდეთა აუნყებენ დიდებასა მისსა და მი-
უთხრობენ ყოველთა საკრველებათა მისთა;
იგინი თვთ ხოლო ურთიერთას იტყჳან ქებასა,
ხოლო ამათ ყოველი სოფელი აღავსეს იმრთის
მეცნიერებითა, გალობასა აქებენ.

ღად-მე ვთქუა, ანუ რასა-მე ვიტყოდი იმ-
რთივ შუენიერისა ამისთჳს საკრველებისა?
რამეთუ გონებაჲ გულს-მოდგინე არს, ხოლო
ენაჲ უძლურ(მთ.26,41; მრკ.14,38). წრამედ
შემინდვეთ მე სიტყუად, რამეთუ არა მნებაჲს
მე დუმილი. ჴოლო შემენიენით, რადთა არა
მოვმედგრდე; ლოცვაჲ ყავთ ჩემთჳს, რადთა
ვიტყოდი თქუენ თანა, რომელი-ესე გუესმა
წმიდისა სახარებისაჲ, ვითარმედ: «**შემდგო-
მად ექუსისა დლისა წარიყვანნა ჴესუ სეტრე,
საკობ და სოვანე**» (მთ.17,1; მრკ.9,2).

ღად-მე არს «**შემდგომად ექუსისა დლისა**»

* სინური მრავალთავი 864 წლისა, რედ. აკ. შანიძე, თბ., 1959. გვ. 191-198.

რომელ თქვს? – არამედ პირველთა მათ სიტყუ-
ათა შემდგომად ექუსთა დღეთა, ვითარცა-იგი
შათე და **შარკოზ** აუნყებენ. **ჰოლო** კუალად
ლუკა იტყვს, ვითარმედ «შემდგომად სიტყუ-
ათა მათ ვითარ რვა ოდენ დღე»(ლუკ.9,28). **ჩუ**
ვინმე რიცხვსა ამის განყოფილად თხრობითა
უმეცარ იყოს დღისა მისთვის, რამეთუ ჭემ-
მარიტად მართლ მოგვთხრეს მახარებელთა,
რამეთუ **შათე** და **შარკოზ** არა თანა-შეჰრთვენ
პირველსა ამას დღესა, რომელსა სიტყუანი იგი
ითქუნეს, და არცა უკუანაჲსკნელსა, რომელსა
შინა იცვალა ხატი დიდებისაჲ, არამედ შამ-
ოვალ პირველისა და მერვისა, ექუსთა ხოლო
დღეთა გვთხრობენ, ვითარმედ: შემდგომად
ექუსისა დღისა. **წრამედ** ლუკა პირველსა მას-
ცა და უკუანაჲსკნელსა თანა-შეჰრთავს და
ერთბამად აჰრაცხს, ვითარმედ: «შემდგომად
სიტყუათა მათ ვითარ რვა ოდენ»(ლუკ.9,28),
ანუ მერვესა დღესა. **წნ** უკუე დღეთა მათთვის
ეგოდენ იყავნ სიტყუაჲ. **წრამედ** მასვე სიტყ-
უასა მოვიდეთ, რამეთუ იტყვს, ვითარმედ:
«შემდგომად ექუსისა დღისა წარიყვანნა **ესუ**
სეტრე და **საკობ** და **სოვანე**»(მთ.17,1; მრკ.9,2).

ჴ სამ გზის ნეტართაჲ ამათ მონაფეთაჲ!
სამ გზის პატივი უფროჲს სხუათასა: რამეთუ
პირველ, ოდეს-იგი ასული შესაკრებელთ მთ-
ვარისაჲ მის აღადგინა, ოდეს-იგი მივიდოდა მათ
თანა ვითარცა კაცი, ხოლო აღადგინა მკუდარი
იგი მხოლოდთა სიტყვთა, ვითარცა იმერთ არს;
და მერმე ამას დიდებულსა ხილვასა, ოდეს-იგი
აღვიდოდა მათ თანა ლოცვად მთასა მას ვი-
თარცა კაცი, ხოლო გამობრწყინდა დიდებითა
იმრთეებით; და მერმე კუალად, ოდეს-იგი
მივიდოდა ცხორებისა ვნებასა ნეფსით განზ-
რახვით მას ღამესა, რომელსა მისცემდა თავსა
თვსსა, და მივიდა **ესმანად** მათ თანა ვითარ-
ცა კაცი და იტყოდა: «მწუხარე არს სული ხემი
ვიდრე სიკუდიდმდე... და ილოცვიდა: შამაო,
უკუეთუ შესაძლებელ არს თანა-წარსლვად
სასუმელი ესე ჩემგან»(მრკ.14,34-35), ხოლო
განუშზადებდა ყოველთა ცხორებასა და უკუ-
დავებასა, ვითარცა იმერთ არს, რაათა სამთა
ამათ სამ გზის პატივითა სამებისაჲ იგი სარ-
წმუნო ყოს ყოველთაჲ საიდუმლოჲ, რამეთუ
იგი არს, რომელი შორის სამებისა იდიდების,
რომელი მათ შორის მონისა ხატითა იქცეოდა.

ჰოლო ამას რაჲ ვიტყვ, არა თუ სხუათა
მათ მონაფეთა პატივსა დავამცირებ, არა-
მედ რომელთა იგი იხილეს მიუწუდომელი

საკრველი, ვაქებ, ვითარცა იგი ნეტარი **სო-
ვანე** იმრთის-მეტყუელ ითქუმის საყუარ-
ელად უფროჲს სხუათასა, რამეთუ იტყვს,
ვითარმედ: «მონაფჴ იგი, რომელი უყუარდა
ესუსს»(ინ.13,23; 19,26; 20,2; 21,7; 21,20). **წრა**
თუ სხუანი იგი არა უყუარდეს, რამეთუ მა-
თცა იგივე ზომი მადლი აქუნდა და ჰრქუა:
«უფროჲს ამისა სიყუარული არავის აქუს,
ვითარმცა სული ვინმე თვისი დადვა მეგობ-
ართა თვსთა ზედა. **წქუენ** მეგობარნი ხემნი
ხართ»(ინ.15,13-14). **წა** კუალად: «**შამასა** ხემსა
უყუართ თქუენ»(ინ.16,27). **წნ** არა თუ შეას-
მენს სიტყუაჲ იგი სხუათა მათ, არამედ მისსა
სიტყუასა უფროჲსად ბრწყინვალე ჰყოფს.

წა კუალად ავიდოდა **ესუს** მთასა მას ლო-
ცვად, რომელ-იგი სხუასაცა ჟამსა და ოდესვე
ილოცვიდა და უფროჲსლა **სორდანეს** ნათლის-
ლებასა მას მისსა. **წამსა** მას ოდენ განებუნეს
ცანი და გარდამოჴდა სული **წმიდა** და **შამისა**
მიერ ინამა **ქედ** საყუარელად.

წსევე დღესცა ილოცვიდა მას ჟამსა დი-
დებისა თვსისასა, ოდეს-იგი გამობრწყინდა
შამულისა მის დიდებისა ბრწყინვალეებითა; და
კუალად **შამისა** მიერ ინამა მითვე ჴმითა **ქედ**;
არა თუ ლოცვითა მოიღებდა იგი იმრთისაგან
და **შამისა** პატივსა და დიდებასა და არცალა
თუ ვედრებითა ინოდებოდა **ქედ**, რამეთუ **ღი**
წკთ არს, **ქომელი** შეინირავს ყოველთაგან ვე-
დრებასა და **ქომლისა** მოდრკეს ყოველი მუჴლი
ზეცისათა და **ქუეყანისა** და **ქუესკნელთა**, და
ყოველმან ენამან აღუვაროს, რამეთუ **ოფალი**
ესუს **ქრისტე** არს. **წრამედ** რაათა აჩუენოს
სრული მსგავსებაჲ ჩუენისა მის ბუნებისაჲ
თვნიერ ცოდვისა და რაათა ლოცვათა ჩუენთა
წინამძღუარ იქმნეს **შამისა** თანა, ვითარცა-იგი
შოვა-მდგომელ არს და მდღელთ-მოდღუარ **იმ-**
რთისა მიმართ, რაათა შესწირვიდეს ლოცვათა
ჩუენთა და გვლხინებდეს ცოდვათა.

წა ვითარცა-იგი ნათლის-ღებითა მით არა
თუ განწმედასა მოიღებდა წყალთა მათგან, არ-
ამედ უფროჲსლა მისცემდა სინმიდესა, ეგრეცა
ლოცვითა ამით არა თუ წყალობასა და შეწყ-
ნარებასა მოიღებდა, არამედ უფროჲსლა შეწყ-
ნარებულ ჰყოფდა, მლოცველთა მიჴმადლებდა
წყალობასა.

ქამეთუ მუნ ნათლის-ღებასა მას ახალი
ღლია იყო თვთმხილველ და მსახურ და ქად-
აგ, ხოლო აქა **ქუელი** იგი **ღლია** განახლებული
წინაშე-მდგომელ და თანა-მზრახვალ და თანა-

ზიარ საიდუმლოჲსა მის.

ჟ საკრველი და მიუნდომელი ხილვად, რომელი იხილეს წინანარმეტყუელთა ამათ და მოციქულთა მთასა **ჩაბორსა** უფროჲს მთისა **სინაჲსა!** რამეთუ მუნ ალი იგი ცეცხლისაჲ, 5 ხოლო აქა ნათელი იმრთეებისაჲ; მუნ მაყუალი, ხოლო აქა ღრუბელი; მუნ **შოსე** შეშინებული, ხოლო აქა თანამდგომარჲ და ზრახვის ზიარი; მუნ მონაჲ დიდებული, ხოლო აქა **აფალი** დიდებისაჲ; მუნ სახჲ, ხოლო აქა ჭეშმარიტი; 10 არღარა შჯული **შოსჲსგან**, არამედ მადლი და ჭეშმარიტებაჲ **ესეჲ** ჴრისტჲს მიერ დემტკიცების.

ნა რაჲლა უმეტჲსი ვთქუა? არღარა **შოსე** იტყჲს, ვითარმედ: «წინანარმეტყუელი აღ- 15 გიდგინოს თქუენ იმერთმან, მისი ისმინეთ» (2 სჯ. 18,15). **წრამედ** **წვთ** **წავადი** **შამაჲ** **წამეზ**, ვითარმედ: «**ღე** არს **წჲ** **ხემი** საყუარელი, **შაგისი** ისმინეთ» (მთ.17,5; მრკ.9,7; ლუკ.9,35). ჯამეთუ უფროჲს **შოსჲსსა** არს, რომელი 20 აქა გამოჩნდა დიდებითა, რომელმანცა-იგი დიდებულ ყო პირი **შოსჲსი**, ვითარმედ ვერ შემძლებელ იყენეს თუალთა შედგმად ძენი **წსრაელისანი** პირსა **შოსჲსსა** დიდებითა მით 25 პირისა მისისაჲთა, რომელი განქარვებადლა იყო. **აკუეთუ** განქარვებადი იგი დიდებით იყო, რავდენ უფროჲს, ჴომელი ჰგიეს დიდებით!

ჟ დიდისა ამის ჳელმნიფებისა საკრველებაჲ! რამეთუ დღეს ინოდნეს ცხოველნი და მკუდარნი **შსაჯულისა** მის მიერ ცხოველთა და მკუდართაჲსა, რამეთუ **ღე** არს, ჴომელსა 30 ცხოვრებისა და სიკუდილისა ჳელმნიფებაჲ აქუნდა.

ჩეფსით მოვიდა მოსიკუდიდ **წუარი**თა და ესენი თანა-ეტყჲან მას, რომელცა-იგი ეგ- 35 ულების ყოფად; იმრთეებისასა მას ხედვენ საკრველებასა და კაცობრივსა იტყჲან ვნებასა.

ჟ მიუნდომელისა მის სიმალლისაჲ გამო- 40 უთქუმელი სიმდაბლჲ! რამეთუ ჴომელი-იგი პირველითგან იყო სიტყუაჲ და იმერთი და ხატი იმრთისა უხილავისაჲ, თავი **წჲსი** დაიმდაბლა და ხატი მონისაჲ მიილო და მსგავს კაცთა იქმნა. **ნა** ხატითა იპოვა ვითარცა კაცი, დაიმ- 45 დაბლა თავი **წჲსი** და იქმნა მორჩილ ვიდრე სიკუდიდმდე და სიკუდილითაჲ **წუარისა**ჲთა.

სეტრე, თავი იგი მოციქულთაჲ და კლდჲს სიმტკიცჲს, იტყჲს: «**აფალო**, კეთილ არს ჩუენ- 50 და აქა ყოფაჲ» (მთ.17,4; მრკ.9,5; ლუკ.9,33).

ჩანდვლვე კეთილ არს ყოფაჲ, სადა **იმრთის** მეცნიერებაჲ ისწავების, და ნათელი **იმრ-** 5 **თეებისა**ჲ იხილვების, და სასუფეველი ცათაჲ ეუნყების. **შერმე** იტყჲს: «**ვქმნეთ** აქა სამ **ტა-** **ლაგარ**: ერთი **შენდა**, ერთი **შოსჲსა** და ერთი **წლიაჲსა**» (მთ.17,4; მრკ.9,5; ლუკ.9,33).

ჯამეთუ არა იცოდა, რასა იტყოდა, არამედ არა უმეცარ იყო, რომელსა ზრახვიდა, რამეთუ 10 იტყჲს: «ერთი **შენდა**», ვითარცა იმრთისა და **შამისა**, რომელი-იგი ხატი და ბრწყინვალეებაჲ მამისა ხარ, ვითარცა სთქუ: «რომელმან მიხი- **ლა** **შე**, იხილა **შამა** **ხემი**» (ინ.14,9); «და ერთი **შოსჲსა**», ვითარცა **შენ** მხოლოჲსა **წისათჴს**, რომელმან მსგავსებაჲ მისი შეიმოსე განკაცე- 15 ბითა და **შჯულის-დებითა** და სიკუდილითა; «და ერთი **წლიაჲსა**», ვითარცა სულისა **წმიდი-** **სათჴს**, რომელი-იგი ცეცხლისა ეტლითა და **ზე-** **აღფრენითა** და უკდავებისა სახითა ცხოვრებისა საუნჯეთა შინა მსგავსად გამოისახის.

ჯამეთუ სამითა მით სახელითა საცნაურ- 20 სა მას ტალავარსა აღაშწნებდა, რომელ არს სამოციქულოჲ კათოლიკე **წკლესია**ჲ, რომელსა შინა სამებაჲ იქადაგების. **ნა**ლაცათუ მან სამი თქუა, არამედ ღრუბელი იგი ერთობა- 25 სავე აწუენებს – **წკლესიასა** ჭეშმარიტებისასა, რამეთუ არა უმეცარ იყო საიდუმლოჲსა მის, ვითარცა-იგი არა კაცობრივმან სიბრძნემან ას- **წავა** მას თქუმად, ვითარმედ: «**შენ** ხარ **წრისტე**, **წჲ** იმრთისა ცხოველისაჲ» (მთ.16,16; მრკ.8,29; 30 ლუკ.9,20; ინ.6,69), არამედ **შამამან** ცათამან, ვითარცა **წავადი** **აფალი** ეწამების, რომლი- **სათჴსცა** კლიტენი სასუფეველისანი მიიხუნა.

ნა რამეთუ ხატ არს და ბჲე **წკლესია**ჲ სას- 35 **უფეველისა** ცათაჲსა, ვითარცა მამათ-მთავარი **წაკობ** იტყჲს: «**ვითარ** საშინელ არს ადგილი ესე! არა არს ესე სხუა, არამედ სახლი იმრ- **თისა**ჲ და ბჲჲ ცათაჲ» (დაბ. 28,17). ჯამეთუ იგი 40 **ლოდისა** მის სთუნითა დაფუძნებასა აუნყებდა **წკლესია**ჲსასა, ხოლო აღმართებითა მით და **ცხებითა** აღშწნებისა დიდებასა აწუენებდა. **წმისთჴსცა** უწოდა **წეთელ**, რამეთუ **წეთელ** 45 **ითარგმანების**: *სახლი იმრთისა*.

ქოლო კიბისა აღმართებაჲ და ანგელოზ- 50 **თა** გარდამოსლვად და აღსლვად მოასწავებს, ვითარმედ ესე არიან ბჲენი **აფლისანი**, და მართალნი შევლენან ამას, რომელნი სარწმუ- **ნოებითა** განმართლებულნი ზიარ იქმნეს ან- **გელოზთა** თანა ფლობისა ქონებითა შესლვად ცათა.

ქომლისათვისცა ეტყვს **ოფალი** მოციქულსა, ვითარმედ: «შენ ხარ კლდჳ, და ამას კლდესა ზედა აღვაშწნო **სკლესია** ჩემი, და ბჭენი ჯოჯოხეთისანი არა ერეოდიან მას, და მიგცნე შენ კლიტენი სასუფეველისა ცათაჲსანი, და რომელი შეჰკრა ქუეყანასა ზედა, იყოს იგი კრულ ცათა, და რომელი განჰჰსნე ქუეყანასა ზედა, იყოს იგი ჳსნილ ცათა შინა»(მთ.16,18-19). **სწ** უკუე ვერ ერევიან ბჭენი ჯოჯოხეთისანი **სკლესიასა**, რამეთუ დამყარებულ არს კლდესა ზედა, არა რომელსამე კლდესა, არამედ ამას, რომელსა **სეტრე** იტყვს, ვითარმედ: «შენ ხარ **ქ** **იმრთისა ცხოველისაჲ**»(მთ.16,16; მრკ.8,29; ლუკ.9,20; ინ.6,69). **შა** რომელსა **სავლე** იტყვს, ვითარმედ: «კლდჳ იგი იყო **ქრისტჳ**»(1 კორ.10,4).

სწ უკუე რომელმან აღაშწნოს სახლი თჳსი ამას ჳლდესა ზედა, რავდენ-მელა თუ იყვენ ნჳმანი, და წარმოეცნენ მდინარენი, და ქროდიან ქარნი და ეკუეთენენ სახლსა მას, ვერ დაეცეს, რამეთუ დამყარებულ არს იგი კლდესა ზედა(მთ.7,25) და აღშწნებულ არს საფუძველსა ზედა მოციქულთასა და წინანარმეტყუელთასა, რომელსა თავ საკიდურთა არს **ქრისტჳ** **სესუ**; ხოლო რომელი ორგულეებით შებრკოლდეს ბოროტად მადიდებლობითა, მან ისმინენ ნაცვალი იგი, რამეთუ აღაშწნა სახლი თჳსი ქჳშასა ზედა, და ვითარცა ინყო ნჳმად, და აღდგეს ნალუარენი, და ანქრევედეს ქარნი და ეკუეთენეს სახლსა მას, და დაეცა, და იყო დაცემად იგი დიდ(მთ.7,26-27). **ქამეთუ** იტყვს: «აჰა დავსდებ **სიონს** შინა ლოდსა დაბრკოლებისასა და კლდესა საცთურებისასა, და ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს, არასადა ჰრცხუნენს»(ეს.28,16; 1 პეტ. 2,6); «ყოველსა რომელსა დაეცეს, განინქრიოს იგი და რომელი ეკუეთოს, შეიმუსროს იგი»(მთ.21,44; ლუკ.20,18).

სმისთვის უკუე მოციქული საღმრთოჲსა მის ხილვასა ქადაგებს და იტყვს: «რამეთუ არა მეცნიერებისა ზღაპართა შუუდეგით და გაუნყეთ თქუენ **ოფლისა ჩუენისა** **სესუ ქრისტჳსი** ძალი და მოსლგაჲ, არამედ თვთ ვხედევდით **შისსა მას სიმდიდრესა**»(2 პეტ. 1,16).

ქამეთუ მოილო **იმრთისაგან** და **შამისა** პატივი და დიდებაჲ, ჳმად, რომელი მოინია მისა ესევითარისაგან დიდად შუენიერისა დიდებისა: «**სესე არს ქ** **ხემი საყუარელი**»(მთ.17,5; მრკ.9,7; ლუკ.9,35). «**შა** ესე ჳმად ჩუენ გუესმა ზეცით გამოსრული, მას თანა რაჲ ვიყვენით

მთასა წმიდასა»(2 პეტ. 1,18). **სტყვს**, ვითარმედ: «მის თანა რაჲ ვიყვენით»; არა თუ მარტოჲ დაამტკიცებს, არამედ იცნის მის თანა ჳემმარიტნი იგი მოწაფენი, რამეთუ **საკობ** არს ნეტარი იგი მოციქული და მარტვრი, რომელი ჰხედვიდა და ესმოდა, რომელმანცა ამის ჳემმარტისათჳს წარუჰყრა ქედი თჳსი მახვლსა **სეროდჳსსა**. **ქამეთუ** ეჳსენა ჳემმარიტი იგი აღთქუმაჲ, რომელი აღუთქუა **ოფალსა** თჳსსა, რამეთუ ჰრქუა: მიძლავს სასუმელი, რომელი ჰენდა შესუმად არს(მთ.20,22; მრკ.10,39).

ქამეთუ სოვანე არს საყუარელი იგი მოწაფჳ და **იმრთის-მეტყუელი**, რომელი მიეყრდნა მკერდსა **შისსა** და აღმოივსო სიღრმისაგან **სარწმუნოებისა** გული მისი და წამა ჳემმარიტი, ვითარმედ: «ვიხილე დიდებაჲ **შისი**, დიდებაჲ ვითარცა **შხოლოდ-შობილისა** **შამისა** მიერ სავსჳ მადლითა და ჳემმარიტებითა»(ინ.1,14).

სარწმუნო არიან მოწამენი ესე, და ჳემმარიტ არს წამებაჲ მათი, რამეთუ პირისაგან ორისა და სამისა დაემტკიცოს ყოველი სიტყუაჲ(მთ.18,16). **სმისთვის** **შამა** ზეგარდამო სამ გზის წამებს დიდებასა ძისასა: პირველად **სორდანესა** ზედა, ვითარცა პირველად ვთქუ; და მეორედ მთასა ზედა **ქაბორსა**, რომელსა ესე აწ ვდღესასწაულობთ; და მესამედ **სერუსალემს**, ოდეს-იგი ჳმად იყო და თქუა: «გადიდე და მერმე გადიდო»(ინ.12,28). **ქომლისათვისცა** ეტყოდა **ოფალი** ერსა მას: «არა ხემთჳს იყო ჳმად ესე, არამედ თქუენთჳს»(ინ.12,30), რათამცა არწმუნა ერსა მას ჳმისა მისგან და უწამა მათ, ვითარმედ: «აწ საშჳელი არს სოფლისაჲ»(ინ.12,31).

ქა-მე არს საშჳელი იგი? – არამედ ესე, რამეთუ **ჩათელი** მოივლინა სოფლად, და შეიყუარეს კაცთა ბნელი, ვიდრე **ჩათელი**. **ქამეთუ** იყვენეს საქმენი მათნი ბოროტ, ვითარცა იგი პირველ თქუა, ვითარმედ: «რომელსა ჰრწმენეს, იგი არა ისაჯოს, ხოლო რომელსა არა ჰრწმენეს, იგი აწვე დაშჳილ არს»(ინ.3,18).

სარწმუნო არს **სოვანჳსიცა** წამებაჲ, **იმრთისა** წინამორბედისა, რამეთუ იტყვს: «რომელსა ჰრწმენეს **ქ**, აქუნდეს ცხორებაჲ საუკუნოჲ, ხოლო რომელი ურჩ იყოს **ქისა**, არა იხილოს ცხორებაჲ, არამედ რისხვაჲ **იმრთისა**»(ინ.3,36), რამეთუ იტყვს: რომელმან შეურაცხ-ყოს შჳული **შოსჳსი**, მოკუედინ. **ქავდენ** უფროჲს, რომელმან **ქ** **იმრთისა** შეურაცხ-ყოს და წამებაჲ **შამისა** არა შეინწყაროს და

მოციქულთა ქადაგებად არა სარწმუნოდ შეჰ-
რაცხოს!

ჯამეთუ ვიცი, რომელმან-იგი თქუა: «იე-
მია შურის-გებად, და შე მივაგო, იტყვს ოფა-
ლი»(რომ.12,19; ებრ.10,30); არამედ საშინელ არს 5
შევრდომად ჯელთა იმრთისა ცხოველისათა.

წნ მოვიდეთ დასასრულსა ამის სიტყვასა,
რამეთუ: გარდამო-რაჲ-ვიდოდეს იგინი მიერ
მთით, ამცნებდა მათ ჴესუ, ვითარმედ: «ნუვის
უთხრობთ ხილვასა ამას, ვიდრემდის ძჴ კა- 10
ცისად მკუდრეთით აღდგეს»(მთ.17,9; მრკ.9,9).

ჯადასათვს-მე არს მცნებად ესე, ვითარმედ
«ნუვის უთხრობთ ხილვასა ამას», რომელი
ყოვლისა უფროდს ხილვისა ქადაგებად ჯერ-
არს? – არამედ მისითა მით განაჩინა დროდ იგი 15
ჟამისად მის და წესი თხრობისად, რამეთუ თქუა:
«ოდეს ძჴ კაცისად მკუდრეთით აღდგესო». ჳა
რაჲჟამს მოინია ჟამი იგი, ოდეს ჯერ-იყო მის-
ლვად, ეტყვს მათ, ვითარმედ: «ან წარვედით

და მოიმონაფენით ყოველნი წარმართნი და
ნათელ-სცემდით მათ სახელითა შამისაჲთა და
ძისაჲთა და სულისა ღმრისაჲთა»(მთ.28,19).

ჯამეთუ თვნიერ ჟამისა თხრობად სიტყუად
უნესო არს, და თვნიერ წესისა კეთილი რაჲ-
მე საქმედ უჟამო არს, და თვნიერ კეთილისა
სათნოებად შეუძლებელ არს, ხოლო თვნიერ
სათნოებისა სრულებასა ვერვინ მისწუდეს.

წნ უკუე ვისწაოთ მოციქულისაგან, რომე-
ლი ჩუენ ვითარცა კეთილი თანა-მზრახვალი
გუასწავებს: «რაჲთა გამოიცადოთ, რაჲ-იგი
არს ნებად იმრთისად კეთილი, სათნოდ და სრ-
ული»(რომ.12,2).

წმიერითგან, საყუარელნო შვილნო აღ-
თქუმისანო და მკვდრნო სარწმუნოებისანო, 15
ვერჩდეთ წამებასა შამისასა და გამოჩინებასა
ძისასა და მადლსა სულისა ღმრისასა, რომ-
ლისად არს დიდებად უკუნითი უკუნისამდე.
წმენ.

